

Hur vi träffade Alvin

När vi började med vår adoption, fanns inga direkta tankar på barn med särskilda behov. Jonas pratade och var öppen för det redan från början medan jag var lite tveksam. Visste inte om jag kunde hantera det hela. När vi stått i kö i två år och längtan bara växte mer och mer efter ett barn, läste vi i nyhetsbladet från FFIA om det nya on-line systemet som Kina infört. Vi blev intresserade och läste allt vi kom över om detta nya system. Jag tänkte att de barnen behöver föräldrar precis lika mycket, om inte mer, som vilket barn som helst. Jonas var ju redan öppen för det så för han var det inga konstigheter. Jag ringde FFIA och frågade det vi undrade över och sedan satte vi i gång med en ansökan. Vi berättade för föräldrar, syskon och vänner om våra planer, och alla stöttade oss och tyckte inte att det var något konstigt med vårt beslut. Vi bestämde oss för att söka efter barn med läpp- käk och gomspalt(LKG). Vi sökte efter mycket information via Internet, vi kontaktade föräldrar med LKG-barn och ringde till Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg. När vi pratade med föräldrar till LKG-barn tyckte dom inte att det var några större problem. Dom menade att läkarna är så duktiga i Sverige och det finns så mycket bra hjälp att få. Det man kan få arbeta en del med är uttalet. Något vi funderade mycket på var hur mycket läppen kunde vara öppen? Hur skulle det fungera att äta? Kanske hade barnet redan blivit opererad en första gång så läppen var slut? Var det bra eller dåligt? Vi hade hört att det var vanligt att LKG-barn från Kina oftast var opererade. För vår del hade det ingen betydelse vilket.

Tre dagar efter att vi skickat våra ansökningar får vi det efterlängttade telefonsamtalet! Den känslan kommer man aldrig att glömma! När vi såg bilden för första gången på vår lille son, undrade vi varför vi inte gjort detta tidigare? Han hade ett litet ärr på läppen, knappt synligt, busiga ögon och var givetvis finast i hela världen!

När vi väl fick träffa Alvin för första gången var han väldigt livlig, och tydde sig till pappa direkt. Mamma fick inte röra honom. Så var det i princip hela tiden när vi var i Kina. Det var givetvis inget roligt men allt gick bra i det stora hela. När vi kom hem har det blivit bättre för var dag som gått. Nu är vi accepterade båda två, och han visar tydligt sitt missnöje om något annat barn kommer till oss. När han kommer och sträcker upp armarna och vill kramas värmer det i hela kroppen. Vi älskar honom mer och mer för varje dag som går! Om det nu är möjligt att älska honom mer!

Vi har varit på Sahlgrenska sjukhuset och träffat läkare som tittat på hans läpp- och gomspalt, och de tycker att det ser jättebra ut. Om ett år, när han blir tre år, ska vi komma tillbaka. De tyckte att han kunde bli trygg i sin nya miljö och lära sig språket lite först. Alla har varit fantastiska mot oss efter hemkomsten. Från familj och vänner, till läkare. Har vi haft några frågor har vi fått den hjälp vi behövt. Allt har känts tryggt.

Alvin har varit väldigt trygg i sig själv så han har varit väldigt lätt att bli förälder till. Han har hela tiden varit glad och ätit allt han fått med god aptit. Det är ju sån't som känns bra för nyblivna föräldrar!

Jonas och Pernilla Heimroth